

Oversættelse.Bilag 3.**Dr. Christiani's Tale den 19. September 1934.**

Da Danmarks første Delegerede i sin Tale igaar allerede har fremsat vore Synspunkter i Almindelighed angaaende de ved det franske Forslag rejste Spørgsmaal, vil jeg først og fremmest overfor denne Kommissions Medlemmer udtale en Undskyldning, fordi en Delegeret fra det samme Land atter idag har bedt om Ordet.

Jeg skal derfor indskrænke mig til, med Hensyn til den af den ærede franske Delegerede holdte Tale, i min Egenskab af Industridrivende at udtrykke over for ham min Tak, fordi han i denne Kommission med saa megen Klarhed og Dygtighed har fremdraget et Problem, som er af væsentlig Betydning for det praktiske Liv.

Som den ærede australske Delegerede igaar udtalte, er Spørgsmaalene om Kompensation og Clearing nøje knyttet til det monetære Spørgsmaal, og jeg er derfor fuldstændig enig med ham i, at man ikke her skal uddybe Undersøgelsen af dette paa interessante Enkeltheder saa rige Problem, men jeg vilde gerne tillade mig blot at fremsætte nogle almindelige Synspunkter desangaaende, som jeg haaber vil kunne deles af alle.

Af alle økonomiske Spørgsmaal, som optager Folk og Lande i denne almindelige Krisetid, er næppe noget vigtigere og samtidig hyppigere diskuteret — og heri ser jeg for saa vidt et glædeligt Tegn, som der forhaabentlig ud af Diskussionen inden for en rimelig Tid vil foregaa en Forbedring af de nuværende for Verdenshandelen ødelæggende Forhold — end det monetære.

Det var det monetære Spørgsmaal, Spørgsmaalet om Papir- eller Guldpenge paa den ene eller den anden Basis, der først og fremmest skilte Deltagerne i den med saa store Forventninger imødesete og under saa store Skuffelser afsluttede verdensøkonomiske Konference i London.

I Hovedsagen delte Landene sig her i 2 Grupper:

- a) Guldlandene, der, hvad enten de selv disponerede over større eller mindre Guldbeholdninger, holdt fast paa, at deres Mønters Værdi ikke maatte forringes i Forhold til Guldet eller i det mindste, at en saadan eventuel Forringelse under Fastsættelse af et nyt Guldforhold først maatte ske samtidig med, at Papirlandene, der havde løst deres Mønter fra Forbindelsen med Guldet, paany knyttede en i et eller andet Forhold staaende fast Forbindelse med Guldet, og
- b) Papirlandene, der, hvad enten ogsaa de disponerede over større eller mindre Guldbeholdninger, under ingen Omstændigheder paany vilde knytte deres Mønter til Guldet, i hvert Fald slet ikke før der var skabt Sikkerhed for, at Guldmøntfoden vilde frembyde helt andre Garantier end hidtil som fælles international Værdimaaler mod alle mulige Overraskelser.

Jeg skal ikke her komme ind paa en Vurdering af de to Standpunkter, men nøjes med at henvise til, at den store og gode Virkning, Guldet havde før Verdenskrigen paa Omsætningens Regulering, i høj Grad hang sammen med den frie Vareudveksling mellem Landene, hvorunder Guldet tjente som Regulator for Betalingsbalancen.

Da vi imidlertid nu befinder os i en Tid, hvor Guld i større Mængde kun findes i enkelte Lande, hvor Restriktioner og Vareudvekslingsaftaler gennem Statsinstitutioner behersker den internationale Handel, saaledes at Import og Eksport plus de usynlige Indtægter og Udgifter nødvendigvis skal gaa lige op, har Guldet praktisk mistet sin Betydning for den internationale Handel.

Engang troede nogle, at Guldet var nødvendigt for at opretholde Møntens Værdi; men f. Eks. Tysklands Eksempel viser jo tydeligt, at dette ingenlunde er Tilfældet! Man kan tværtimod sige, at ethvert Land, selv om det ikke disponerer over Guld, kan holde sin Mønt i enhver international Højde, blot Import og Eksport plus de usynlige Indtægter og Udgifter er lige store,